

Arrest

nr. 141 941 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 26 augustus 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.KALIN, die loco advocaat F. BEN ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 juli 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 augustus 2014 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 16 september 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.07.2014 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij samenwoont met haar partner de heer [M.A.] en dat zij op 25.04.2014 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. Bovendien merken wij op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt verder aan dat zij samen met de heer [M.] een kindje heeft. Betrokkene haalt aan dat zij haar zoon hier niet kan achterlaten. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst merken wij op dat betrokkene er zich perfect van bewust was dat zij een kind ter wereld bracht in illegaal verblijf. Zij dient zich nu eenmaal in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving. Betrokkene kan, indien zij dat wenst, zich altijd laten vergezellen door haar partner en kind. Het feit dat haar kind hier zou worden opgevolgd door Kind en Gezin en de nodige vaccinaties vereist zijn, wordt op geen enkele manier in twijfel getrokken. Betrokkene toont echter niet aan dat deze vaccinaties niet voorhanden zouden zijn in het land van herkomst. Betrokkene kan aldus perfect terugkeren om zich in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving. Zij kan zich laten vergezellen door haar partner en kind. Indien haar partner dit niet zou kunnen door bijvoorbeeld werkverplichtingen dan kan zij besluiten om alleen terug te keren. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert namelijk enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De bewering dat het verscheidene maanden (in de aanvraag wordt gesproken over zes maanden) in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorlegt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van art. 8 EVRM afgeleid worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde en voor de nationale veiligheid zou vormen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ook de bewering dat betrokkene geen enkele band meer zou hebben met haar geboorteland wordt met geen enkel bewijs gestaafd en kan daarom niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Tot slot: betrokkene vermeldt in de aanvraag 9bis ook nog dat zij zich evenwel zou beroepen op art. 10 en art. 12bis §1, 2e lid, 3e lid Wet van 15.12.1980. Hieromtrent dienen wij op te merken dat de dienst gezinshereniging tevens op 26.08.2014 instructies heeft verstuurd.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aankankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, onjuist en gebrekkig zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken.

Dat verzoekster heeft aangehaald dat zij onmogelijk terug kan naar haar land van herkomst om een visum aan te vragen.

Dat is een scheiding van het gezinsleven inhoudt.

*Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd;
(Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, I, 1666).*

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de Staatsecretaris voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Verweerster motiveert de bestreden beslissing compleet onjuist.

Verweerster heeft niet geoordeeld over de buitengewone omstandigheden.

Immers heeft verzoekster aangegeven dat zij onmogelijk kan terugkeren nu zij een baby hebben van slechts enkele maanden oud en dat zij onmogelijk van de baby kan gescheiden leven.

Tevens kan verzoekster de baby van enkele maanden onmogelijk meenemen aangezien vader dan noodgedwongen dient gescheiden te leven van zijn enkele maanden oude zoon.

Het hoeft ook geen betoog dat verzoekster geen duizenden kilometers kan reizen met een baby van enkele maanden oud.

Dat immers visum gezinshereniging dient aangevraagd te worden in Moskou, honderden kilometers ver van de geboortestad van verzoekster aangezien er geen Belgische Diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië.

Verweerster heeft niet de argumentatie van verzoekster waarbij zij heeft gesteld dat er buitengewone omstandigheden zijn aangezien zij indien zij naar het buitenland moet het verder zetten van een normaal en effectief gezinsleven onmogelijk wordt.

Verweerster heeft niet onderzocht dat het verzetten van een normaal en effectief gezinsleven al dan niet mogelijk is.

Zowel de motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsbeginsel is inzake geschonden.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in verschillende arresten heeft geoordeeld dat het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en dat met voldoende precisie moet aangegeven worden om welke feitelijke en juridische redenen het bevel is gegeven. [...]"

2.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. In zoverre verzoekster in dit verband aangeeft dat niet zou zijn gemotiveerd inzake de voorgebrachte stukken, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster nalaat dit betoog te concretiseren en te duiden met betrekking tot welke voorgelegde stukken een motivering zich opdrong. De stukken die worden gevoegd bij een aanvraag om machtiging tot verblijf dienen ook slechts ter staving van de in de aanvraag ingeroepen elementen, en verzoekster duidt evenmin over welk ingeroepen element dat de buitengewone omstandigheden diende te staven ten onrechte niet is gemotiveerd of niet op afdoende wijze. In de mate dat verzoekster verwijst naar het gegeven dat geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië en zij zich derhalve zal dienen te wenden tot de Belgische ambassade te Moskou, merkt de Raad op dat dergelijk argument niet werd ontwikkeld in haar verblijfsaanvraag zodat niet kan worden ingezien op welke grond verzoekster de verwachting kan koesteren hieromtrent een motivering terug te vinden in de bestreden beslissing. Waar verzoekster verder nog verwijst naar de motiveringsplicht inzake verwijderingsmaatregelen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing in casu een onontvankelijksbeslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft en geen verwijderingsmaatregel, zodat dit betoog niet dienstig is.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen, volstaat de vaststelling dat de aangehaalde rechtspraak niet toepasselijk is op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel in casu niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.1.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

In zoverre verzoekster op algemene wijze betoogt dat verweerder niet heeft geoordeeld over de buitengewone omstandigheden merkt de Raad op dat een lezing van zowel de verblijfsaanvraag als de bestreden beslissing leert dat verweerder in zijn beslissing is ingegaan op de verschillende elementen die werden ingeroepen ter staving van de buitengewone omstandigheden en heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat aldus nog geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Verzoekster laat ook na te duiden welk ingeroepen element niet zou zijn betrokken bij de beoordeling.

Verzoekster gaat verder niet akkoord met de beoordeling in de bestreden beslissing waarbij haar ingeroepen gezinsleven in België niet werd weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De Raad merkt op dat verweerder in dit verband op uitvoerige wijze heeft gemotiveerd waarom hij oordeelde dat verzoeksters aangevoerde gezinsleven niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Zo stelde verweerder vast dat verzoekster niet aantoonde waarom het gegeven dat zij wettelijk samenwoont in België haar verhindert terug te keren naar haar herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen en dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland teneinde de verblijfsaanvraag aldaar in te dienen hoe dan ook slechts een tijdelijke scheiding impliceert. Verder oordeelde verweerder, omtrent het gegeven dat verzoekster met haar partner een kindje heeft dat zij stelde niet te kunnen achterlaten, dat verzoekster zich bewust was van het gegeven dat zij een kind ter wereld bracht terwijl zij illegaal in België verbleef en zij zich nu eenmaal in regel dient te stellen met de verblijfswetgeving. Hij stelde dat verzoekster het kindje met zich mee kan nemen en ook haar partner haar kan vergezellen. In dit verband merkte hij ook op dat niet blijkt dat de nodige vaccinaties niet voorhanden zouden zijn in het land van herkomst. In de mate dat verzoeksters partner haar niet zou kunnen vergezellen, omwille van werkgerelateerde redenen, herhaalde verweerder dat de verplichting

om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen slechts een eventuele tijdelijke scheiding betreft. Verweerder benadrukte ook dat, waar verzoekster zich beriep op een schending van artikel 8 van het EVRM, de verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het privé- of gezinsleven en geen breuk van de gezinsbanden inhoudt, waardoor de ingeroepen miskenning van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Verzoekster volhardt dat er sprake zal zijn van een '*scheiding van het gezinsleven*' en dat het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven onmogelijk wordt gemaakt. Zij betoogt dat van haar onmogelijk kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland met een kind dat slechts enkele maanden oud is en dat noch zijzelf noch haar partner gescheiden kunnen worden van hun kind.

De Raad stelt vast dat verzoekster met dit betoog niet concreet ingaat op de hierboven weergegeven motieven in de bestreden beslissing. Zo erkende verweerder dat de verplichting voor verzoekster om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen tot gevolg kan hebben dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden, doch hij oordeelde dat deze scheiding slechts tijdelijk is en aldus de gezinsbanden niet worden verbroken. Hij oordeelde dat een dergelijke tijdelijke scheiding geen schending zou inhouden van hun recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven. Dit gestelde vindt steun in vaste rechtspraak van de Raad van State dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen in beginsel geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verzoekster brengt geen concrete elementen aan betreffende haar gezinsleven die aantonen dat een tijdelijke scheiding van haar partner teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure niet in redelijkheid mogelijk is. Verzoekster en haar partner kunnen via de moderne communicatiemiddelen ook contact houden. Verweerder stelde ook dat verzoekster haar kind steeds met zich mee kan nemen. Er blijkt niet dat het voor verzoekster niet mogelijk zou zijn om met haar kind terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag in te dienen. Het kind is inderdaad nog heel jong, doch verzoekster blijft in gebreke concrete elementen voor te leggen dat het kind niet kan reizen met zijn ouders of een van zijn ouders of tijdelijk met minstens een van hen niet elders kan verblijven. Er liggen ook geen concrete elementen voor dat een tijdelijke scheiding van het kind met zijn vader in de thans voorliggende situatie het gezin duurzaam zou ontwrichten of niet in redelijkheid mogelijk is. De Raad merkt verder nog op dat het gegeven dat verzoeksters partner werkt in België hem ook nog niet belet om zijn vakantieperiodes te gebruiken om verzoekster en hun kind te vergezellen. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad niet toe vast te stellen dat het bestuur niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegeven of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Waar verzoekster stelt dat verweerder nader diende te onderzoeken of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven al dan niet mogelijk is in het land van herkomst, gaat zij eraan voorbij dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat zij haar aanvraag via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland moet indienen en verweerder in dit verband motiveerde dat indien deze verplichting een scheiding van de partner zou inhouden, dit slechts een tijdelijke scheiding betreft waardoor de gezinsbanden geenszins worden verbroken en die geen schending inhoudt van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven. De Raad merkt in dit verband zo ook op dat indien verzoeksters verblijfsaanvraag vervolgens alsnog wordt goedgekeurd, niets haar verhindert om België opnieuw binnen te komen en hier te verblijven. Indien haar verblijfsaanvraag zou worden geweigerd, staat het haar alsnog vrij haar argumenten betreffende haar recht op een privé- en gezinsleven aan te wenden in beroep. De Raad benadrukt in dit verband verder ook dat de bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden berust bij de aanvrager. Het kwam aldus aan verzoekster toe te duiden waarom zij is verhinderd de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoekster toont evenwel niet aan dat enig ingeroepen element ter staving van de buitengewone omstandigheden ten onrechte niet in rekening is gebracht of ten onrechte niet is weerhouden.

De Raad herhaalt verder dat verzoekster het gegeven dat geen Belgische vertegenwoordiging aanwezig is in haar herkomstland en zij zich derhalve zal moeten wenden tot de Belgische ambassade te Moskou, als dusdanig niet inriep in haar verblijfsaanvraag. Het kwam nochtans aan haar toe de buitengewone omstandigheden aan tonen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster dit gegeven in haar aanvraag blijkbaar zelf niet heeft beschouwd als een noemenswaardige hinderpaal die haar verhindert de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Ten overvloede herhaalt de Raad dat niet blijkt dat het kind niet kan reizen met zijn ouders of een van zijn ouders en wijst er daarnaast op dat het gegeven dat verzoekster zich zal moeten wenden tot de Belgische ambassade te Moskou nog niet noodzakelijkerwijze inhoudt dat zij zich persoonlijk naar Moskou moet begeven. Er blijkt niet dat in de

situatie van verzoekster de aanvraag enkel persoonlijk kan worden ingediend en zij haar aanvraag niet kan indienen, en behandeld zien, via bijvoorbeeld de postdiensten.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.2.4. Waar verzoekster nog een schending aanvoert van artikel 8 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze wetsbepaling voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast dient te vermelden. In casu ligt evenwel geen bevel om het grondgebied te verlaten voor, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze artikel 8 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden.

2.1.2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat verzoekster wettelijk samenwoont met haar partner.

Dat partijen samen één kind hebben van enkele maanden oud.

Dat verzoekster recht heeft op een gezinsleven met haar partner en kind.

Dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 van het E.V.R.M. aangezien bij verwijdering van verzoekster zij gescheiden moet leven van haar kind en partner.

Dat art. 8 van het E.V.R.M. immers stelt dat éénieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegelaten is als bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van landsveiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art. 8 van het E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat het begrip “gezinsleven” uit art. 8 E.V.R.M. zich niet alleen beperkt tot de gezinnen die op het huwelijk zijn gebaseerd, maar kan ook andere feitelijke relaties omvatten. Om te bepalen of een relatie “gezinsleven” uitmaakt, kan het nuttig zijn uit een bepaald aantal elementen rekening te houden, zoals het feit te weten of de leden van het koppel samenwonen en sinds hoelang (Hof Mensenrechten, 22 april 1997, X., Y. en Z/ Verenigd Koninkrijk, Rev. Trim. D.H. 1998, 117, noot F. Rigaux; Rep. Eur. Court H.R. 1997, I, 619);

Dat art. 8 E.V.R.M. dan ook wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

Dat verzoekster heeft aangegeven dat zij onmogelijk naar het land van herkomst kan terugkeren om een visumgezinshereniging aan te vragen;

Dat verzoekster samen met haar partner een baby hebben van enkele maanden oud;

Dat zij onmogelijk haar kind kan achterlaten, ook kan zij de baby onmogelijk meenemen;

Dat haar partner werkt zodat hij onmogelijk mee kan naar het land van herkomst;

Dat bovendien Armenië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging heeft zodat dient aangenomen te worden dat verzoekster in Moskou haar aanvraag moet indienen, hetgeen honderden kilometers verder is;

Bovendien is het onjuist waar verweerster stelt dat het niet bewezen is dat een visumaanvraag enkele maanden in beslag neemt;

Uiteraard hoeft het geen betoog dat zulke aanvraag tot een visum gezinshereniging weldegelijk maanden in beslag neemt en dit louter een postbusfunctie heeft;

Verzoekster is in bezit van alle documenten zodat de aanvraag ook hier kan ingediend worden;

Bovendien is er aangetoond dat indien verzoekster naar het buitenland moet, het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven onmogelijk wordt;

Dat er weldegelijk buitengewone omstandigheden te weerhouden zijn en de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. [...]"

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven in België met haar partner en hun kind. Er zijn geen redenen voorhanden die doen twijfelen aan dit ingeroepen gezinsleven.

Daargelaten de vraag of de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden onderzocht in het kader van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoekster haar verblijfsaanvraag moet indienen via de reguliere procedure, met name via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. De bestreden beslissing betreft daarentegen geen beslissing waarbij verzoekster een verblijfsrecht ten gronde wordt geweigerd en evenmin een verwijderingsmaatregel. De vraag of artikel 8 van het EVRM vereist dat de verblijfsaanvraag van verzoekster gegrond wordt verklaard, en 'een verblijfsrecht impliceert', is aldus thans niet aan te orde.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een duidelijke wettelijke grondslag heeft en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Een onevenwicht tussen de belangen van verzoekster en deze van de overheid of de Belgische samenleving kan verder niet worden vastgesteld. Verzoekster wist zo, of behoorde te weten, dat haar verblijfstoestand vanaf het begin precair was en zij slechts in België kon verblijven voor de geldigheidsduur van haar visum, op basis waarvan zij geenszins de verwachting kon hebben gekregen hiermee op het Belgisch grondgebied een gezinsleven te kunnen uitbouwen. Zij diende ook te weten dat zij, indien zij langer in België verbleef dan de geldigheidsdatum van haar visum, een eventuele aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten of gemachtigd in functie van een in België verblijfs gerechtigde derdelander diende in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiger in het buitenland. De Raad stelt daarnaast vast dat verweerder erkende dat de verplichting

voor verzoekster om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen tot gevolg kan hebben dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden, doch hij oordeelde dat deze scheiding slechts tijdelijk is, dergelijke tijdelijke scheiding de gezinsbanden niet verbreekt en de verplichting om de reguliere procedure te volgen niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven. De bestreden beslissing houdt aldus geenszins een absoluut verbod in om het Rijk binnen te komen en hier te verblijven. Eenmaal terug in haar herkomstland, staat het verzoekster vrij de geëigende verblijfsprocedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven met haar gezinsleden. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt ook dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verweerder wees er ook op dat verzoekster haar kind steeds met zich mee kan nemen. Hierboven werd verder ook reeds opgemerkt dat nog geen concrete elementen voorliggen dat het kind niet kan reizen met zijn ouders of een van zijn ouders of met een van hen niet elders kan verblijven. Verzoekster en haar partner kunnen daarnaast via de moderne communicatiemiddelen contact houden. Het gegeven dat haar partner werkt in België belet hem ook nog niet om bijvoorbeeld zijn vakantieperiodes te gebruiken om verzoekster, al dan niet vergezeld van haar kind, te gaan opzoeken. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat de tewerkstelling van haar partner in België hem niet toelaat België tijdelijk te verlaten. De Raad herhaalt verder ook dat niet blijkt dat het gegeven dat verzoekster zich zal moeten wenden tot de Belgische ambassade te Moskou noodzakelijkerwijze inhoudt dat zij zich persoonlijk naar Moskou moet begeven. Er blijkt niet dat zij haar aanvraag niet kan behandeld zien via bijvoorbeeld de postdiensten. In ieder geval riep verzoekster dit gegeven in haar verblijfsaanvraag zelf niet in als een buitengewone omstandigheid en blijkt daarnaast ook niet dat zij of haar kind niet kunnen reizen of elders niet tijdelijk kunnen verblijven. In zoverre verzoekster nog betoogt dat een visumaanvraag vanuit het buitenland wel degelijk maanden in beslag neemt, weerlegt zij het gestelde in de bestreden beslissing nog niet dat zij in dit verband geen bewijs voorlegde. Zij maakt verder ook niet aannemelijk dat een scheiding van enkele maanden, waarbij zij in haar aanvraag sprak van een duur tot zes maanden, niet langer als een tijdelijke scheiding kan worden beschouwd of dat aldus de gezinsbanden worden verbroken of dit gezinsleven ernstig wordt geschaad, te meer nu niet blijkt dat contact via de moderne communicatiemiddelen niet mogelijk is en de partner haar niet minstens gedurende (een) beperkte periode(s) kan vergezellen. Aldus blijkt niet dat dit gestelde afbreuk vermag te doen aan de motieven van de bestreden beslissing of voorgaande bespreking.

In de thans voorliggende omstandigheden kan, in casu, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS